

PREDMET *KMETTY PROTIV MAĐARSKE*
(predstavka br. 57967/00)

PRESUDA
Strazbur, 16. decembar 2003.

U predmetu *Kmetty protiv Mađarske,*

Evropski sud za ljudska prava (Drugo odjeljenje), koji je zasijedao u vijeću u sljedećem sastavu:

J.-P. COSTA, *predsjednik,*
A. B. BAKA,
L. LOUCAIDES,
K. JUNGWIERT,
V. BUTKEVYCH,
W. THOMASSEN,
M. UGREKHELIDZE, *sudije,*
i T. L. EARLY, *zamjenik sekretara Odjeljenja,*

pošto je razmatrao predmet na zatvorenim sjednicama 25. marta i 25. novembra 2003,

donosi sljedeću presudu, usvojenu drugog pomenutog dana:

POSTUPAK

1. Predmet je formiran na osnovu predstavke (br. 57967/00) protiv Republike Mađarske koju je Sudu u skladu sa članom 34 Konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu „Konvencija“) podnio mađarski državljanin, Ágoston Kmetty (u daljem tekstu „podnosilac predstavke“), 21. decembra 1999.

2. Podnosioca predstavke je zastupao J. Somogyi, advokat iz Budimpešte koji nastupa u ime Mađarskog Helsinškog odbora. Vladu Mađarske (u daljem tekstu „Država“) je zastupao njen zastupnik, L. Hóltzl, zamjenik državnog sekretara u Ministarstvu pravde.

3. Podnosilac predstavke je, konkretno, tvrdio da ga je zlostavljala policija i da istraga povodom njegovih pritužbi nije bila odgovarajuća, što predstavlja povredu člana 3 Konvencije.

4. Predmet je dodijeljen Drugom odjeljenju Suda (pravilo 52, st. 1 Poslovnika Suda). U okviru tog odjeljenja, Vijeće koje je razmatralo predmet (čl. 27, st. 1 Konvencije) je formirano u skladu sa pravilom 26, stav 1.

5. Prvog novembra 2001. Sud je promijenio sastav svojih odjeljenja (pravilo 25, st. 1). Predmet je dodijeljen novoformiranom Drugom odjeljenju (pravilo 52, st. 1).

6. Odlukom od 25. marta 2003. Sud je predstavku proglasio prihvatljivom u jednom dijelu.

7. Država i podnosilac predstavke su podnijeli svoje napomene o meritumu (pravilo 59, st. 1). Nakon konsultacija sa stranama u postupku, Vijeće je odlučilo da nije potrebna usmena rasprava o meritumu (pravilo 59, st. 3 *in fine*).

ČINJENICE

8. Podnosilac predstavke je rođen 1946. i živi u Budimpešti.

A. Okolnosti u vezi sa incidentom

9. Podnosilac predstavke je trgovac koji ima prodajno mjesto u Budimpeštanskoj tržnici. Dvadeset drugog decembra 1998. policija je zbog dojave o podmetnutoj bombi došla u tržnicu i zahtijevala da svi napuste zgradu kako bi ona bila pretražena. Podnosilac predstavke i još nekoliko ljudi odbili su da se povinuju ovom naređenju. Poslije prepirke koja je, između izvjesnih trgovaca, uključujući podnosioca predstavke, i policije, trajala od 16 do 17.45 časova, policajac koji je vodio akciju je odlučio da privede podnosioca predstavke, vjerujući da je on odgovoran za opštu neposlušnost u pogledu naredbe o evakuaciji.

10. Država je navela da se, kada su ga dvojica policajaca uhvatila za ruke i pokušala da ga izguraju napolje, podnosilac predstavke bacio na pod.

11. Podnosilac predstavke je tvrdio da nije pružao otpor policajcima i da su ga oni bez upozorenja zgrabili, šutnuli po nogama i tako ga oborili.

12. Pošto su onesposobili podnosioca predstavke, dvojica policajaca su ga kroz tržnicu odveli do izlaza. Van zgrade su mu lisicama vezali ruke, ugurili ga u policijska kola i onda odvezli u Odjeljenje policije u IX okrugu u Budimpešti.

13. Podnosilac predstavke je naveo da ga je, dok su bili u kolima, policajac više puta udario.

14. Prilikom dolaska u Odjeljenje policije, policajci su izvukli podnosioca predstavke iz automobila, povlačeći ga za lisice kojima su bili vezani njegovi ručni zglobovi.

15. Kako je podnosilac predstavke zadobio neke povrede na ručnim zglobovima i licu, pozvan je ljekar. Podnosilac predstavke ljekaru nije rekao da su ga policajci zlostavljali.

16. Podnosilac predstavke je tvrdio da je bio odveden u podrum policijske stanice gde su ga najmanje četvorica policajca više puta tukli i šutirali.

Jedan od njih je tako snažno nagazio njegov stomak da se on uneredio. Nakon toga, zatvoren je u ćeliju, gdje je proveo oko tri sata. Tokom tog perioda, policijski poručnik je ušao u ćeliju, vikao na njega, vrijeđao ga i pljunuo mu u lice.

17. Na kraju su, oko 21 časa, dvojica policajaca uhvatila podnosioca predstavke i ispratila ga do izlaza.

18. Podnosilac predstavke je 22. i 23. decembra 1998. pregledan u Nacionalnom institutu za traumatologiju i u Centralnom institutu za stomatologiju.

B. Postupak po krivičnoj prijavi podnosioca predstavke

19. Podnosilac predstavke je 23. decembra 1998. podnio krivičnu prijavu protiv policajaca zbog zlostavljanja i nezakonitog lišavanja slobode. U krivičnom postupku koji je uslijedio, Budimpeštanska istražna služba je saslušala podnosioca predstavke, njegovu ženu i sina i pet drugih svjedoka koji su se nalazili u tržnici u vrijeme incidenta.

Ovi svjedoci, svi sa strane podnosioca predstavke, potvrdili su da je on bio odvučen kroz tržnicu, ali nijesu pojasnili da li je bio oboren s nogu ili se sam bacio na pod, pružajući otpor.

Istražna služba je takođe saslušala F, koji je komandovao odredom za uklanjanje eksplozivnih naprava tokom operacije u tržnici, kao i poslovođe tržnice.

20. Podnosilac predstavke je tvrdio da je, dok je ispitivan, identifikovao dvojicu od onih policajaca koji su ga zlostavljali, tako što je prepoznao njihove fotografije među nekolicinom fotografija koje su mu pokazane. Međutim, fotografija trećeg policajca umiješanog u incident nije bila među fotografijama koje su mu pokazane.

21. Tužilac koji je bio zadužen za predmet je pribavio i pregledao snimak koji je u vrijeme incidenta ispred tržnice napravio snimatelj jedne televizije, ali nije vidio ništa relevantno.

22. Mišljenje dr M, specijaliste sudske medicine, sačinjeno na zahtjev Istražne službe i datirano 24. marta 1999, sadrži sljedeće zaključke:

„[...] Prema dokumentima o medicinskom pregledu [podnosioca predstavke] izvršenom 22. decembra 1998. u 21.58 časova na Nacionalnom institutu za traumatologiju, njegov gornji desni sekutić br. 1 je bio raskliman, imao je koncentrične podlive na mekom tkivu oba ručna zgloba, a na lijevoj strani trbušnog zida se mogla primjetiti hiperemija veličine šake. On se žalio na bol u desnoj strani grudi i desnom skočnom zglobu ali nije bilo spoljašnjih tragova bilo kakve povrede. Ni rentgenski snimak nije pokazao bilo kakvu traumatsku dislokaciju. Dijagnoze koje se nalaze u pacijentovom zdravstvenom kartonu, izvještaju ljekara i mišljenju ljekara kažu sljedeće: ‘Dislokacija zuba u desnoj gornjoj vilici. Podlivi na oba zgloba šake. Podlivi na desnoj strani grudnog koša i na lijevoj strani trbušnog zida. Podlivi na desnoj ruci.’“

Stomatološki pregled [podnosioca predstavke] izvršen na Centralnom institutu za stomatologiju 23. decembra 1998. u 22 časa pokazao je traumatsko labavljenje gornjeg sekutića br. 1 na desnoj strani i oba sekutića na lijevoj strani. Pokazao je takođe da je most između zuba br. 3 i 7 na lijevoj strani gornje vilice postao klimav, ali ne u traumatskom smislu. U okviru liječenja, bol je ublažen i *rehabilitaciono stomatološko liječenje* predloženo zbog gore pomenutog klimanja mosta i sekutića. Izvještaj stomatologa sadrži dijagnozu: *klimanje gornjih sekutića*.

Na osnovu dostupnih medicinskih dokumenata, sa stanovišta sudske medicine se može zaključiti da je [kod podnosioca predstavke] došlo do rasklimavanja gornjeg sekutića br. 1 na desnoj strani i oba sekutića na lijevoj strani i, uz to, podliva na mekom tkivu oba ručna zgloba i ograničene hiperemije na lijevoj strani trbušnog zida.

Povrede na desnoj strani grudnog koša i desnoj ruci dijagnostikovane u traumatološkim medicinskim dokumentima ne mogu biti potvrđene s gledišta sudske medicine, pošto se ove dijagnoze zasnivaju isključivo na tvrdnjama [podnosioca predstavke] o bolovima, a ne mogu se primjetiti spoljašnji tragovi bilo kakve povrede.

[...]

1. Povrede [podnosioca predstavke] opisane u medicinskoj dokumentaciji su bile zaliječene zajedno i pojedinačno u roku od osam dana. Ne može se očekivati da povrede koje je doživio imaju za posljedicu invaliditet ili ozbiljno pogoršanje zdravlja.

2. Na osnovu dostupnih medicinskih nalaza, može se dokazati da je tijelo primilo tri nepenetrativna udarca najviše srednje jačine (*közepesnél nem nagyobb erejű tompa erőhatás*).

Jedan udarac je pogodio površinu gornjih sekutića, očigledno u trenutku kada usne nijesu pokrivalo zube. Usta su verovatno bila otvorena pošto su tri sekutića postala rasklimana, a gornja usna nije povrijeđena.

Jedan udarac je mogao pogoditi površinu oba ručna zgloba, do čega je skoro sigurno došlo usljed vezivanja lisicama.

Jedan udarac je pogodio trbušni zid, pri čemu se verovatno radilo o udarcu otvorenom šakom.

Ne može se isključiti mogućnost da su povrede dijagnostikovane u medicinskim dokumentima nastupile u vrijeme koje [podnosilac predstavke] navodi, tokom akcije policije.

Može se reći da se, sa stanovišta sudske medicine, definitivno može isključiti mogućnost da su istinite tvrdnje [podnosioca predstavke] o stepenu i ozbiljnosti zlostavljanja koje je navodno doživio. Ovakav zaključak je potkrijepljen činjenicom da bi [podnosilac predstavke], da je zaista duže vrijeme bio ozbiljno zlostavljan tako što je udaran pesnicama i nogama po tijelu, on takođe imao, po cijelom tijelu, povrede kao što su podlivi pokrivenih mekih djelova tijela. Uz to, kao posljedicu navodnog povlačenja po podu, on bi takođe imao povrede epitela donjih ekstremiteta.

Međutim, na osnovu medicinske dokumentacije, može biti dokazano samo vezivanje lisicama. Uz ovo, moguće je da je u predjelu usta i u predjelu trbušnog

zida primio po jedan nepenetrativan udarac srednje jačine. I direktan udarac koji je nanio čovjek (*ütés*) i udarac do kojeg je došlo usljed obaranja ili pada (*ütődés*) su jednako mogli izazvati ove povrede, što znači da su one lako mogle biti izazvane tokom policijske akcije u kojoj je primjenjena fizička sila kako bi se izvršilo vezivanje liscama.

3. Izvještaji ljekara ne potvrđuju navode [podnosioca predstavke] o krvarenju iz nosa.“

23. Istražna služba je 27. jula 1999. obustavila postupak u vezi sa optužbama podnosioca predstavke protiv policije. Oslanjajući se na gore citirani izvještaj ljekara, Istražna služba je zaključila da je bilo nemoguće dokazati tvrdnje podnosioca predstavke, dok je njegovo pritvaranje bilo opravdano pošto se opirao zakonitim mjerama policije.

24. Osmog avgusta 1999. podnosilac predstavke je Javnom tužilaštvu u Budimpešti podnio žalbu protiv odluke da se obustavi istraga.

25. Javno tužilaštvo je 24. septembra 1999. odbilo žalbu podnosioca predstavke. Ono je navelo da su, prema medicinskoj dokumentaciji u predmetu – i suprotno njegovim tvrdnjama iz krivične prijave – povrede podnosioca predstavke bile zaliječene za osam dana. Pored toga, pošto su njegove tvrdnje bile nespojive sa nekim od izjava svjedoka, Javno tužilaštvo nije vidjelo razlog da odstupi od zaključaka Istražne službe.

PRAVO

I. NAVODNA POVREDA ČLANA 3 KONVENCIJE

26. Podnosilac predstavke se žalio da ga je policija zlostavljala, a da istraga u vezi sa njegovim pritužbama povodom toga nije bila odgovarajuća, što predstavlja povredu člana 3 Konvencije, koji glasi:

„Niko ne smije biti podvrgnut mučenju, ili nečovječnom ili ponižavajućem postupanju ili kažnjavanju.“

A. Argumenti podnosioca predstavke

27. Podnosilac predstavke je naveo da je nekoliko osoba prisustvovalo incidentu u tržnici i da su povrede koje je kasnije zadobio u policiji bile zabilježene u izvještaju ljekara. On je naglasio da mišljenje sudsko-medicinskog vještaka ne isključuje mogućnost da su njegove tvrdnje istinite.

28. U vezi sa adekvatnošću istrage, podnosilac predstavke je ukazao na to da je krivični postupak protiv osumnjičenih počinilaca bio obustavljen uprkos činjenici da je on identifikovao dvojicu policajaca koji su ga napali i da je prepoznao njihova lica među nekoliko fotografija koje su mu bile pokazane; fotografija trećeg osumnjičenog policajca nije bila među ovim fotografijama.

B. Argumenti Države

29. Kad je u pitanju sadržina pritužbi, Država je navela da nije bilo uvjerljivih dokaza koji bi potkrijepili navode podnosioca predstavke o zlostavljanju koje su izvršili policajci. Ona je istakla da su, prema mišljenju sudsko-medicinskog vještaka od 24. marta 1999, povrede podnosioca predstavke jednostavno mogle biti izazvane silom koja je upotrijebljena kako bi se savladao otpor zakonitim mjerama policije, a ne zlostavljanjem. Vještak je jasno isključio mogućnost da su istinite tvrdnje podnosioca predstavke o razmjerama i ozbiljnosti njegovog zlostavljanja. Kada je opisivao moguće uzroke povreda, vještak je primijetio da su one mogle biti posljedica obaranja.

30. Kad je u pitanju adekvatnost istrage, Država je istakla da je sprovedeno valjano istraživanje. Ono je uključivalo saslušanje nekoliko svjedoka i pribavljanje mišljenja vještaka. Istraga je morala biti obustavljena zbog nedostatka uvjerljivih dokaza. Mišljenje vještaka je bilo od ključnog značaja za predmet, pošto je predstavljalo osnov za zaključak Istražne službe da tvrdnje podnosioca predstavke o zlostavljanju ne mogu biti dokazane i da iz tog razloga postupak treba da bude obustavljen.

Pored toga, suprotno tvrdnjama podnosioca predstavke, policajci koji su ga navodno zlostavljali su bili identifikovani tokom istrage. Postupak je obustavljen zbog nedostatka zadovoljavajućih dokaza kojim bi se potkrijepile tvrdnje podnosioca predstavke, a ne zato što su počinioci ostali nepoznati.

31. Ukratko, Država je tvrdila da u ovom predmetu ni materijalni ni proceduralni zahtjevi iz člana 3 nijesu bili povrijeđeni.

C. Ocjena Suda

32. Kao što je Sud isticao u mnogim prilikama, član 3 štiti jednu od osnovnih vrijednosti demokratskog društva. Čak i u najtežim okolnostima, kao što su borba protiv terorizma i kriminala, Konvencija apsolutno zabranjuje mučenje ili nečovječno ili ponižavajuće postupanje ili kažnjavanje. Za razliku od većine materijalnih odredbi Konvencije i Protokola br. 1 i 4, član 3 ne predviđa izuzetke i derogacija ovog člana nije dozvoljena na osnovu člana 15 čak ni u slučaju javne opasnosti koja prijete opstanku nacije.

Sud podsjeća da zlostavljanje mora dostići minimalni stepen ozbiljnosti da bi spadalo u opseg člana 3. Procjena ovog minimuma je relativna: zavisi od svih okolnosti slučaja, kao što su trajanje postupanja, njegove fizičke i psihičke posljedice i, u nekim slučajevima, pol, starost i zdravstveno stanje žrtve. U pogledu osobe lišene slobode, primjena sile koja nije bila zaista neophodna usljed ponašanja te osobe narušava ljudsko dostojanstvo u načelu predstavlja povredu prava garantovanog članom 3 (vidi *Assenov i drugi protiv Bugarske*, presuda od 28. oktobra 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII, str. 3288, st. 93–94).

33. Sud zapaža da je sudsko-medicinski vještak potvrdio samo dio navodnih povreda podnosioca predstavke, tačnije rasklimavanje gornjeg desnog sekutića i oba lijeva sekutića, podlive na oba ručna zgloba i hiperemiju na lijevoj strani trbušnog zida (vidi gore stav 22). Međutim, za Sud su i samo ove povrede dovoljno ozbiljne da bi mogle predstavljati zlostavljanje koje spada u opseg člana 3. Ostaje da se vidi da li, u skladu sa članom 3, Država može biti smatrana odgovornom za ove povrede.

1. Navodno zlostavljanje koje je izvršila policija

34. Sud napominje da je specijalista sudske medicine kog je angažovala Istražna služba utvrdio da je podnosilac predstavke bio vezan liscama i zaključio da su nepenetrativni udarci srednje jačine, do kojih je moglo doći usljed udarca ili obaranja ili pada, mogli izazvati povrede u predjelu usta i trbušnog zida. Podnosilac predstavke tvrdi da su ove povrede izazvali policajci kada su ga udarali i šutirali.

35. Sud smatra da je, pošto nije osporavano – ni od strane sudsko-medicinskog vještaka ni od strane Države u njenim napomenama – da je podnosilac predstavke bio žrtva nekakvog oblika nasilja 22. decembra 1998, pravično pretpostaviti da je on gore navedene povrede zadobio tog dana i da one imaju veze sa njegovim privođenjem u Odjeljenje policije.

36. Sud zapaža da je, prema izjavama svjedoka koje je prikupila Budimpeštanska istražna služba, podnosilac predstavke bio vučen kroz tržnicu. Međutim, sudsko-medicinski vještak je iznio mišljenje da bi takav postupak policije izazvao povrede epitela donjih ekstremiteta, što nije bio slučaj.

Osim toga, iz izjava svjedoka se ne može zaključiti da li je podnosilac predstavke bio oboren s nogu ili se sam bacio na zemlju pružajući otpor.

Niko od svjedoka nije rekao da je vidio da policajci udaraju podnosioca predstavke.

Na kraju, mišljenje ljekara koje su pribavili nadležni organi izgleda ne potkrepljuje tvrdnje podnosioca predstavke da su ga policajci više puta udarili dok je bio u njihovom vozilu ili da ga je više osoba tuklo i šutiralo dok je bio pritvoren.

U ovakvim okolnostima, Sud smatra da je na osnovu dokaza koje ima pred sobom nemoguće utvrditi da li je povrede podnosioca predstavke izazvala policija primjenom sile koja je bila višeg intenziteta nego što je bilo neophodno da bi se savladao njegov otpor zakonitoj mjeri policije, ili tokom onesposobljavanja i odvođenja u policijsku stanicu ili tokom zadržavanja u stanici.

2. Adekvatnost istrage

37. Sud ipak smatra da, uzeti zajedno, medicinski dokazi, svjedočenje podnosioca predstavke i činjenica da je on bio zadržan u Odjeljenju policije duže od tri sata daju razloga za razumnu sumnju da ga je policija zlostavljala.

38. Sud podsjeća da, kada pojedinac iznese dokazivu tvrdnju o tome da su ga policajci ili drugi slični državni službenici ozbiljno zlostavljali, nezakonito i u suprotnosti sa članom 3, ta odredba, tumačena zajedno sa opštom obavezom države propisanom u članu 1, da „jemči svakome u [svojoj] nadležnosti prava i slobode određene ... Konvencijom“, zahtijeva da bude sprovedena djelotvorna zvanična istraga. Takva istraga treba da bude podobna da dovede do toga da odgovorni budu identifikovani i kažnjeni. Ukoliko ne bi bilo tako, opšta pravna zabrana mučenja i nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja ili kažnjavanja bi, uprkos svom suštinskom značaju, bila nedjelotvorna u praksi i bilo bi moguće da u nekim slučajevima službena lica krše prava osoba nad kojima imaju kontrolu bez ikakvog rizika da budu kažnjena.

39. Sud napominje da su vlasti povodom pritužbe podnosioca predstavke sprovele istragu njegovih navoda. On, međutim, nije ubijeđen da je ova istraga bila dovoljno detaljna i djelotvorna da bi zadovoljila gore pomenute zahtjeve postavljene članom 3.

40. Sud smatra da je za žaljenje to što izgleda da ljekar koji je pregledao podnosioca predstavke poslije njegovog privođenja u Odjeljenje policije nije saslušan tokom istrage. Dokazi koje bi ovaj ljekar pružio bi bili od najvišeg značaja za odlučivanje o tome da li su povrede koje je podnosilac predstavke zadobio nastale prije ili poslije njegovog odvođenja u Odjeljenje policije. U slučaju da su nastale prije odvođenja, razumno bi se moglo smatrati da su nastale kao rezultat upotrebe sile potrebne da bi se savladao otpor podnosioca predstavke, a ako su nastale poslije odvođenja u policijsku stanicu, na Državi bi bilo da pruži prihvatljivo objašnjenje o tome kako je podnosilac predstavke, tada u potpunosti pod vlašću policije, doživio povrede (vidi *Ribitsch protiv Austrije*, presuda od 4. decembra 1995, Series A no. 336, str. 26; st. 34).

Međutim, istražni organi su ograničili svoje istraživanje na pribavljanje naknadnog mišljenja ljekara, koje iz očiglednih razloga nije odgovorilo na pitanje da li je podnosilac predstavke imao povrede pre dolaska u Odjeljenje policije.

41. Sud takođe konstatuje tvrdnju podnosioca predstavke da je, kada je bio saslušavan tokom istrage, prepoznao dvojicu policajaca koji su ga napali i pokazao njihove fotografije među fotografijama koje su mu bile pokazane; ipak, fotografija trećeg navodno umiješanog policajca nije bila među ovim fotografijama. Sud ne smatra da su uvjerljivi argumenti Države prema kojim je istraga obustavljena zbog nedostatka dokaza, a ne zbog toga što izvršioi nijesu bili identifikovani. On smatra da je suočavanje svih osumnjičenih sa podnosiocem predstavke moglo doprinijeti razjašnjenju događaja.

42. Štaviše, Sudu se čini da osumnjičeni policajci, iako ih je podnosilac predstavke identifikovao, nijesu ni bili saslušani tokom istrage. Prema mišljenju Suda, ovaj nedostatak u postupku za koji Država nije pružila objašnjenje

lišio je podnosioca predstavke svake mogućnosti da ospori opis događaja koji su dali navodni počinioci.

43. Imajući ovo u vidu, Sud smatra da je usljed izostanka detaljne i djelotvorne istrage povodom dokazive tvrdnje podnosioca predstavke o tome da su ga policajci zlostavljali došlo do povrede člana 3 Konvencije.

II. PRIMJENA ČLANA 41 KONVENCIJE

44. Član 41 Konvencije glasi:

„Kada Sud utvrdi prekršaj Konvencije ili protokola uz nju, a unutrašnje pravo Visoke strane ugovornice u pitanju omogućava samo djelimičnu odštetu, Sud će, ako je to potrebno, pružiti pravično zadovoljenje oštećenoj stranci.“

A. Šteta

45. Podnosilac predstavke je tražio 1.200.000 mađarskih forinti (HUF) zbog fizičkih i mentalnih patnji koje je doživio prilikom incidenta.

46. Država smatra da je zahtjev podnosioca predstavke razuman.

47. Sud smatra da se može razumno smatrati da je podnosilac predstavke pretrpio nematerijalnu štetu usljed patnji i frustracije koje je izazvala neadekvantost istrage povodom njegovih pritužbi. Vršeci procjenu na pravičnoj osnovi, Sud usvaja zahtjev podnosioca predstavke u cjelosti i dodjeljuje mu 4.700 eura (EUR) po ovom osnovu.

B. Sudski troškovi

48. Podnosilac predstavke je tražio 220.000 HUF na ime troškova angažovanja advokata, koji je naplatio 22 radna sata, i 105.000 HUF za troškove nastale u vezi sa prevođenjem dokumenata, sve ukupno 325.000 HUF.

49. Država nije komentarisala ovaj zahtjev podnosioca predstavke.

50. Prema praksi Suda, podnosilac predstavke ima pravo na naknadu sudskih troškova samo u onoj meri u kojoj je pokazao da su ovi troškovi zaista nastali i da su bili neophodni i razumni u pogledu njihove visine. U ovom predmetu, uzimajući u obzir informacije kojima raspolaže i gore navedene kriterijume, Sud smatra da je razumno da dodijeli cjelokupan traženi iznos, tj. 1.300 EUR na ime troškova nastalih u vezi sa postupkom pred Sudom.

C. Kamata

51. Sud smatra da je primjereno da važeća kamatna stopa bude ona koja će se temeljiti na prosječnoj kamatnoj stopi na kredite Evropske centralne banke, na koju treba dodati još tri procentna poena.

IZ NAVEDENIH RAZLOGA, SUD JEDNOGLASNO

1. *Zaključuje* da je došlo do povrede člana 3 Konvencije zbog toga što vlasti nijesu sprovele djelotvornu istragu povodom tvrdnji podnosioca predstavke o njegovom zlostavljanju;
2. *Zaključuje*
 - (a) da tužena Država treba da plati podnosiocu predstavke, u roku od tri mjeseca od dana kada ova presuda postane pravosnažna u skladu sa članom 44, stav 2 Konvencije, sljedeće iznose, izražene u nacionalnoj valuti tužene Države po kursu važećem na dan izvršenja:
 - (i) 4.700 EUR (dvije hiljade i sedamsto eura) na ime nematerijalne štete;
 - (ii) 1.300 EUR (hiljadu i tristo) na ime sudskih troškova;
 - (iii) iznos bilo kog poreza naplativog na gore pomenute iznose;
 - (b) da će od dana isteka pomenuta tri mjeseca do isplate na navedenu svotu biti zaračunavana kamata koja se plaća samo na glavnici po stopi koja odgovara povećanoj kreditnoj i kamatnoj stopi Evropske centralne banke, dodatno uvećanoj za tri procentna pona.

Presuda je izrađena na engleskom jeziku i dostavljena stranama u postupku 16. decembra 2003, u skladu sa pravilom 77, stavovi 2 i 3 Poslovnika Suda.

T. L. Early
zamjenik sekretara

J.-P. Costa
predsednik